

Til lovforslag nr. L 14. Tillægsbetænkning afgivet af miljø- og planlægningsudvalget den 4. maj 1982

Tillægsbetænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse

Udvalget har behandlet lovforslaget i et møde efter 2. behandling.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af socialistisk folkepartis og fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* i den affattelse, hvori det foreligger efter 2. behandling.

Et *mindretal* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) vil undlade at stemme ved 3. behandling og ønsker i øvrigt at udtale:

Som lovforslaget foreligger efter 2. behandling, er det ikke et lovforslag, der primært varetager miljøets interesser. Nej, primært varetager lovforslaget beskyttelsen af kommunalbestyrelses og amtsråds selvbestemmelse. Det burde dog ikke være en opgave for en miljølov, der netop skulle give de materielle betingelser for udøvelsen af dette selvstyre. Lovforslagets næste opgave er – som det også er tilfældet i den eksisterende miljølov – at sikre, at erhvervslivet – især de større virksomheder – ikke generes i synderligt omfang af miljøkrav.

Først når disse overordnede hensyn er på plads, kommer miljøets interesser ind i billedet.

Ganske vist har man tilsyneladende forbedret miljøets vilkår ved at give enkelte af de grønne bevægelser klageadgang og indflydelse på miljøankenævnets sammensætning. Men samtidig har man i flere tilfælde generelt forringet klagemulighederne, hvor erfaringer fra det sidste tiår klart viser, at de burde have været forbedret, hvis man mener noget med offentlighedens kontrol med og indflydelse på miljøadministrationen. Især

bestemmelserne i forbindelse med § 21 er udtryk herfor, idet kommunernes spildevandsplaner helt pilles ud af klage- og godkendelsessystemet. Hvad miljøankenævnets sammensætning angår, er principperne ikke ændret væsentligt. Erhvervssiden har fremdeles en betydelig stærkere og mere direkte adgang til at øve indflydelse på dette vigtige nævn. Der er ingen grund til at tro, at de grønne organisationer ikke erkender denne svage stilling, så der skal også fremover komme til at stå åbent og tiltrængt postyr om disse forhold.

Et andet afgørende forhold for betydningen af klagesystemet er den meget beklagelige udlægning, som såvel miljøministeren som justitsministeren har givet af offentlighedslovens bestemmelse om, i hvilke tilfælde hensynet til virksomhedernes økonomi kan afskære borgerne fra at få oplysninger om, hvilke tilladelser kommuner, amtskommuner og miljøministeriet giver. Efter offentlighedslovens egen formulering drejer det sig om fabriks-hemmeligheder, der intet har med disse sager at gøre. Men nu står vi over for fortolkninger, der muliggør, at fabrikkerne kan udlede deres giftige hemmeligheder til miljøet – og alligevel få dem beskyttet som hemmeligheder – altså, at offentligheden kan nægtes oplysninger om yderst vigtige miljøafgørelser. Vi kan aldrig være sikre på, at miljømyndighederne giver fyldestgørende oplysninger om foreningen. Dermed sættes også kommunernes og statens miljøpolitik uden for den demokratiske kontrol under henvisning til virksomhedernes økonomiske interesser.

Denne lukkethed harmonerer meget fint med, at folketingsrådet ved 2. behandling har